

videti i odluku komisije

Република Србија
УПРАВНИ СУД
8 У. 18705/13
21.02.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душанке Марјановић, председника већа, Зорице Китановић и Руже Урошевић, чланова већа, са судским саветником Браниславом Којадиновић Бановац, као записничарем, решавајући по тужби тужиоца А.А., држављанина С., чији је пуномоћник Р. Ђ., дипл. правник организације – Ц. за з. и п. т. а. из Б. Ул. бр., против решења Комисије за азил бр. од 30.09.2013. године, у предмету азила, у нејавној седници већа одржаној дана 21.02.2014. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ УВАЖАВА ПОНИШТАВА решење Комисије за азил број од 30.09.2013. године и предмет ВРАЋА надлежном органу на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је као неоснована жалба А.А., држављанина С. од оца А. и мајке Н. рођеног данагодине у Д. А., С., изјављена против решења Министарства унутрашњих послова, Одељења за странце, Одсек за азилброј од 05.07.2013. године, а којим је усвојен захтев за азил тужиоца и додељена му супсидијарна заштита.

Тужбом поднетом овом суду дана 28.11.2013. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа наводећи да решење не садржи основне елементе ←
које свако решење донето у управном поступку мора да садржи, односно да у

образложењу не садржи разлоге који су били одлучни при оцени доказа, правне прописе који су примењени приликом решавања, као ни разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву, те да тужени орган није оценио ни један навод жалбе тужиоца на првостепено решење од 27.07.2013. године. Истакао је да је тужени орган ценио једино записник са одржане усмене расправе у првостепеном поступку и утврдио само чињенице везане за лични статус тужиоца, а не и околности које се тичу услова за добијање азила, а што представља предмет конкретне управне ствари, да је на тако погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање погрешно применио материјално право дајући тужиоцу субсидијарну заштиту, а не уточиште у Р. С. и статус избеглице. Поред тога према наводима тужиоца, тужени орган није у решењу навео на основу којих доказа је размотрио тренутну безбедносну ситуацију у С., како наводи у свом решењу, и какав је закључак о истој извео као, ни разлоге који с обзиром на утврђену безбедносну ситуацију у С., упућују да је првостепено решење правилно и на закону засновано. Даље је навео да је чланом 2. став 9. Закона о азилу дефинисан појам субсидијарне заштите као облика заштите који се даје странцу у ситуацијама угрожавања људских права насиљем општих размера, а не у случају постојања оправданог страха од прогона конкретног лица. Истакао је да је противник званичне сиријске власти, да је његова цела ужа породица означена као противна владајућем режиму и идеологији, да је симпатизер опозиције и побуњеника и да је то основ и разлог за његов прогон, као и да је имао пуно проблема током боравка у С. и покушаја да продужи или да уопште добије путну исправу, а да томе доприноси и чињеница да је он сунит муслиман што је и додатни основ прогона у виду верског сукоба између сунита и осталих верских група. У тужби наводи да је првостепени орган погрешно утврдио да није било радњи прогона у његовом случају, као и да је страх код тужиоца основан, будући да се основано може закључити да га чека иста судбина као и друге суните који подржавају опозицију у С. Предложио је да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

У одговору на тужбу тужени орган је остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије, као неосновану.

→ Решавајући овај управни спор без одржавања усмене јавне расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбама члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења пороизлази да је А.А., држављанина С. надлежној организационој јединици Министарству унутрашњих послова дана 13.12.2012. године поднео захтев за азил у Р. С. те да је Министарство унутрашњих послова, Одељење за странце, Одсек за азил донео 05.07.2013. године решење број којим је усвојио захтев за азил у Р. С. држављанину С. А. А. и доделио му супсидијарну заштиту. Против решења првостепеног органа тужилац је поднео жалбу због непотпуно и нетачно утврђеног чињеничног стања и неправилне примене материјалног права и тражио да му се уместо супсидијарне заштите додели статус избеглице у Р. С. У оспореном решењу тужени орган наводи све оне разлоге које је тужилац изјавио у жалби на одлуку првостепеног органа, који су били разлози прогона, да је његов страх од прогона основан, да постоји одсуство државне заштите као и да је жалба тужиоца допуштена, благовремена и да је изјавило овлашћењно лице, као и кратку биографију тужиоца, и на крају позивајући се на члану 230. став 1. Закона о општем управном поступку одлучио да је првостепени поступак правилно спроведен и да је првостепено решење правилно и на закону засновано.

Основано се по оцени Управног суда тужбом указује да оспорено решење не садржи основне елементе које свако решење донето у управном поступку мора да садржи као будући да је чланом 199. ставом 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97 и 31/2001 и "Службени гласник РС", бр. 30/2010) прописано да у осталим управним стварима, образложења решења садржи: кратко излагање захтева странака, утврђено чињенично стање, по потреби и разлоге који су били одлучни при оцени доказа, разлоге због којих није уважен који од захтева странака, правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву, ако жалба не одлаже извршење решења образложење садржи позивање на пропис који то предвиђа, у образложењу решења мора се образложити и закључци против којих није допуштена посебна жалба. Чланом 235. Закона о општем управном поступку у ставу другом прописано је да се у образложењу другостепеног решења морају оценити и сви наводи жалбе, ако је првостепени орган у образложењу свог решења правилно оценио наводе који се у жалби износе, другостепени орган може се позвати на разлоге првостепеног решења.

По оцени Управног суда, тужени орган у свом решењу није образложио ниједан навод жалбе тужиоца, нити се позвао на правне прописе и разлоге, који би с обзиром на утврђено чињенично стање упућују а решење које је дато у диспозитиву оспореног решења. На тај начин је тужени орган повредио правила поступка предвиђених чланом 199. став 2. и члана 235 став 2 Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97 и 31/2001 и "Службени гласник РС", бр. 30/2010) на који начин је повредио закон на штету

